

UN CAMÍ DE MIL PASSES

L'Eulàlia just abans de sortir es mira en Joan des de la finestra. És al pati, amb la gorra i la bufanda posades, tot entretingut amb els seus bonsais: els treu les fulles amb unes tisorettes especials, els ruixa amb aigua mineral, des d'aquí diria que els parla, fins i tot.

L'Eulàlia va al rebedor i agafa la bossa i l'abric marró i després fa un darrer cop d'ull al Joan. Contempla els seus moviments parsimoniosos tot podant una olivera nana. Sembla feliç. Ara que ja no treballa uns i altres li demanen favors tot dient-li: "Tu rai..." "Tu rai, pare, que tens temps, podries dur el nen a música els dimecres i els divendres, oi?" . O bé: "Joan, ara que pots, ens hauries de donar un cop de mà amb els números de l'associació. Tu rai..." I en Joan va amunt i avall, recull criatures, passa comptes, fa gestions, no té mai un no per ningú.

L'Eulàlia fa dos trucs als vidres. En Joan aixeca el cap des del pati i la saluda, tisorettes en mà: "Ja te'n vas, noia?". Ella li envia un petó amb la mà i es mira el rellotge al canell de passada: va tard, amb el temps just per arribar a la feina. Baixa les escales tant de pressa com l'artrosi dels genolls li ho permet, es cala una gorra damunt dels cabells curts que blanquegen, s'embolica el coll amb un mocador virolat i un cop al garatge s'enfila al cotxe i surt prement l'accelerador.

El torn de l'Eulàlia a l'Hospital de sant Celoni comença a les dues de la tarda i acaba a les onze. Ser infermera va ser la il·lusió de la seva joventut, ho recorda quan veu passar per la vorera la seva companya Nàdia, que encara no ha fet els trenta. Que lluny queden els temps en què es va preparar la prova del vint-i-cinc anys per entrar a l'Escola d'Infermeria! Ja era casada i tot. I amb dos nens. Tot això rumia mentre es fixa en

l'agilitat amb què la Nàdia s'apressa cap a l'Hospital. L'Eulàlia la saluda amb la mà, aparca i se'n va al vestidor a posar-se la bata blanca.

+ + +

Últimament només tinc enveja. N'he tingut ara mateix en veure caminar la Nàdia, tan jove, amb la pell llisa i sense taques, movent-se com una daina, repartint somriures i energia per tot arreu, sembla que no es cansi mai. I jo aquí estic, amb seixanta-tres anys i sense saber quan em podré jubilar. I traient el fetge per la boca. Mira que m'ha agradat aquesta feina, però ara ja em costa molt. Em pesa estar tot el dia pendent dels altres i dels seus mals. A mi també em fan mal unes quantes coses i aquí estic, apa-li, com si res. I quan estic a casa envejo en Joan. Ell sí que està desvagat. Es queixa que tothom li demana coses, però no diu pas que no. Mai ha dit que no de res a ningú, però encara li queda temps per a ell, per als bonsais, per llegir, per ocupar-se dels néts, per navegar per internet i per mirar el futbol. I jo què? Tantes ganes que tinc de fer coses! Si no pararia... Les que a mi m'agradessin. No, bonsais, no. Però viatjar. O passar més hores amb els néts, sense córrer. O aprendre a tocar la guitarra, ves, també em faria gràcia. Ara, el matí se me'n va en quatre coses de casa, cada vegada tinc el jornal més curt. I en Joan cada dia preguntant per què faig la cara que faig. Ai, senyor! Doncs perquè tot ho he de fer jo, com sempre.

+ + +

En Joan abaixa la mà i segueix podant un ficus. Està amoïnat perquè l'Eulàlia no ha passat pel pati a fer-li un petó. Devia tenir pressa, potser s'ha entretingut massa recollint la cuina. Agafa una mica de terra de castanyer i la reparteix als peus d'un pi menut, ben premsada. Prou que se n'adona que ella està neguitosa. Últimament li recorda el que ha de fer amb la veu un pèl agra: “Va, Joan, tu baixa les escombraries

mentre jo passo l'escombra". Però segueix portant el timó , fa quaranta anys que és la capitana d'aquest vaixell.

En Joan endreça les eines i entra cap dins. Se sent una mica cansat i s'asseu al sofà del menjador. Li ve al cap el petó de comiat que no ha rebut. Enyora l'Eulàlia, la seva Eulàlia, que no tornarà fins ben tard.

+ + +

Que burro, que burro. I si sóc jo qui la fot nerviosa? Sempre em dic que em faig gran, que ja he treballat molt i que em mereixo estar tranquil. Tampoc és que no faci res, no, que no li dic que no a ningú. Però, és clar, m'ho demanen. I l'Eulàlia no demana. I es queixa que es fa vella... Tonteries, quatre arrugues més, però jo la veig guapa com el primer dia. De tant en tant me'n deixa anar alguna: "Tu sí que vius bé" o "Jo em pensava que quan et jubilessis seria diferent" . Però jo no n'he fet cabal, ja les té, ella, aquestes coses. Me les agafava a tall de broma. Que burro. Ella no demana, però potser espera. I si s'afarta de mi? Què faràs, tot sol, Joan, ximple més que ximple? Això sí que em fa por, vell i sol com un mussol. Però és que jo de casa no sé fer res. Baixar les escombraries i estendre roba i gràcies. Doncs he de veure quin camí prenc. Avui ja no, s'ho ha deixat tot net i polit i el sopar a punt. Ara mateix em fico a internet, busco receptes, surto a comprar i demà dinar sorpresa. Bo, no sé pas si m'hi sortirà, però que valgui la intenció. I si convé deixo el curset de bonsais i m'apunto a un de cuina, segur que n'hi ha. Que com diu sovint la meva filla, un camí de mil passes comença per una passa.